

Hári doktornő, a szerető Mester

Gruber Mónika

Egyszer csak ott termett közöttünk. Kiszámíthatatlanul, mégis rendszeresen, valójában akkor is jelen volt, amikor nem láttuk. Félrehajtotta a fejét és az érdeklődő, fél-szeg mosollyal, ami annyira jellemző volt rá, belépett közénk a csoportszobába. Ott termett köztünk és máris a gyerekek közé olvadt, biztatva, simogatva őket, egy apró mozdulattal hajló hátat kiegyenesített, összeérő térdek közé szív alagutat varázsolt.

Egy volt közülünk a gyerekek mellett, fehér köpenyben, törekeny alakjával, kívülről nem tűnt egy nagy rendszer vezetőjének. Egyszerűsége mellett, felénk áradó gondoskodását, sugárzását, gyerekek iránti lojalitását, hatalmas belső szociális intelligencia mozgatta. Ahogyan megmozdult, magyarázni kezdett a körülötte lévő hallgatósnak, nekünk, a megszeppent gyakornokoknak, éreztük a szárnyalását, ahogyan beragyogta a szobát. Tekintélye volt, kicsi törekeny létevel betöltötte a gyerekek körüli teret.

Nagyon vártuk, hogy az óráira beülve elfeledjük a kinti világot, úgy, hogy helyette kaptunk egy belső, semmihez sem hasonlítható családias, elvarázsolt mesebirodalmat, tele érzékeny, különleges, szárnyaló gyerekekkel, játékokkal, színes csoda eszközökkel, melyekhez a történeteket naponta mi magunk alkottunk meg. Tervezett és spontán színház volt ez a javából, változó szerepekkel, melyek eljátszása komoly felkészülést igényelt minden résztvevőtől a kiosztott szerepek alapján.

Szürkeség, szomorúság és monotonia helyett vidámság, színes forгатag, daloló, lendületes csapatmunka volt aktív résztvevőkkel, változó, érdekes napirend az állandóság keretében. Az udvarban állt a mi kályhával fűtött csoda kis tantermünk, egy apró házikó, ahol a felejthetetlen órákra pontosan érkezve vártuk a doktornőt. Úgy tanított, hogy közben mindent alaposan be is mutatott. Jegyzeteket tartott a kezében, a későbbi tankönyvek elődeiként, a pontosan leírt szavai, mozdulatainak értelmezései örökre mély emlényomokat építettek az agyunkban.

Közben közülünk már növekedett egy sokoldalú, ifjú utód, akinek szorgalmára, elkötelezettségére értő szemmel azonnal felfigyelt és a tehetségre fókuszálva fokozatosan egyre több próbát és szakmai terhet bízott rá, így gondoskodva későbbi utódjáról. Gondja volt rá, ahogyan Pető rábízta az alapvető lényeges elveket, fogásokat, a gyakorlaton és saját példán keresztül természetesen, tervezett módon adja tovább a felelősséget a lényeges szakmai tudomány összetevőivel együtt. Összhangjukat észre kellett venni, hiszen mester és tanítvány között a munka, tanítási, tanulási folyamat hatékonyságán a jövő alapjai múltak. Hári doktornő bölcs volt, szeretetteli és előrelátó, aki a tudást nem magának halmozta, hanem mentorként, mindnyájunk mestereként törekedett az utolsó pillanatig átadni mindazt, ami a konstruktív pedagógia komplexitását adja, a gyermekek és felnőtt kliensek, tágabb értelemben a családok és társadalom hasznára. Szeretett tevékenysége és szakmai alázata a végsőkéig kitartott, ami egyszerűségén keresztül is olyan ragyogóvá tette, hogy külföldön, határokon keresztül is felfigyeltek rá, és emlékét megőrzik a végtelenségig.

Mesterként emlékezek rá, szakmai életpályámra meghatározó volt, hogy közvetlenül megtapasztalhattam személyes, karizmatikus hatását.